

τὸ ἐσπέρας ὤρισθη ὁ χρόνος τῆς συνελεύσεως, ὅπως ἡ Ἑμμε μὴ μάθῃ τί συνέβαινε· κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἀπεσφύρη αὕτη κατὰ τὴν συνήθη ὥραν ὅλως ἀγνοοῦσα τὴν συνέλευσιν ἐν ᾗ τόσον σπουδαῖον εἶχε μέρος. Ἡ οἰκογένεια καὶ οἱ φίλοι αὐτῆς συνήλθον

ΙΣΠΑΝΙΑ

Χώρα τῆς ὠραιότητος καὶ τῆς ἀθλιότητος. Χώρα ἐξευγενίσασα τὴν δύσιν καὶ καταπεσοῦσα εἰς βαρβαρότητα· χώρα τέλος τῶν περισσotέρων ἀλλὰ καὶ ἀφανεστέρων μαρτύρων.



Ἄετός.

μίαν ὥραν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου, καὶ ἔμειναν μέχρι πρωῒς, τοσοῦτον ἀντίθετοι ἦσαν αἱ γνώμαι αὐτῶν.

(ἀκολουθεῖ)

Καὶ πόσα δὲν ἔχει τις νὰ γράψῃ ἐπ' αὐτῆς. Ἐὰν περιγράψῃ τὰς διαφορὰς ὠραιότητάς της θέλει τόσους τόμους, ὅσας ἐπαρχίας περιλαμβάνει αὕτη. Ἐὰν γράψῃ ἐπὶ τῶν ἱερῶν δικαστηρίων θέλει τόσους ἄλλους ὅσους οἱ ἱεροζετασταὶ της, καὶ ὑπῆρξαν πολλοί.

τοιούτοι. Ἐὰν ἐπιχειρήσῃς νὰ γράψῃς ἐπὶ τῶν ἐν αὐτῷ προόδων τῶν ἐπιστημῶν ταχέως θέλεις ἐννοῆσαι ἐὰν εἶναι ὑπεράνθρωπον τὸ ἔργον δι' ἓνα καὶ μόνον.

Ἐκάστη ἐπαρχία τῆς εἶχε τὰ ἰδιαίτερα θείλητρά της. Ἡ Βαρκελώνη, ἡ Ἀνδαλούζα, ἡ Μαλαγὰ, ἡ Ἀλικάντη καὶ Μυρθία. Εἰς ἐκάστην εὕρισκε ὁ περιηγητὴς ἰδιαίτερόν τι, μεγαλεῖον τι καταπεσὸν ὑπὸ τὸ βάρος ἐστρεβλωμένου χριστιανισμοῦ καὶ κατασυντριβέν ὑπὸ τὸ βάρος ἀπειρολατρίας, εἰκονολατρίας καὶ μοριολατρίας. Ἡ εἰκὼν ἡμῶν παριστᾷ χωρικούς καὶ χωρικὴν τῆς Ἀνδαλούζης, ἣν τόσῳ ἐξύμνησεν ὁ *Musset*. Δὲν σκοπεύομεν νὰ γράψωμεν οὐδὲ ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων τῶν, διότι ἐκάστη ἐπαρχία ἔχει τὸ ἴδιον αὐτῆς ἐνδυμα οὐδὲ ἐπὶ τῶν ἡθῶν ἅτινα ποικίλλουσιν ἐπ' ἀπειρον. Κοινὸν εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας κόσμημα τῶν γυναικῶν εἶναι ἡ χαρίεσσα μαντίλλη, ἥτις μόνον τὸν δαίμονα δὲν ἐξωραΐζει. Εἶναι λεπτότατον ὕφασμα ὅπερ αἱ γυναῖκες ἐξαρτῶσιν ἀπὸ τῆς κόμης καὶ ῥίπτουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων χαρίεστατα.

Ἡ Ἰσπανία ἤκμαζεν ἄλλοτε, ἦτο ἡ ἰσχυροτέρα ναυτικὴ δύναμις καὶ οἱ γείτονες αὐτῆς Γάλλοι ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον ἔτρεμον τοὺς Ἰσπανούς. Σήμερον ὅμως παρουσιάζει θεῶν πτώματος ἀποσυντεθειμένου, χώραν ἥς οὐδὲ ἡ βιομηχανία, οὐδὲ τὸ ἐμπόριον οὐδὲ αἱ τέχναι δύνανται νὰ συγκρατῶσι πρὸς τὰς τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Ἐχει μόνον ἀποκλειστικὸν προνόμιον ἐπὶ τῶν ταυρομαχιῶν καὶ τῶν τρουαδούριων καὶ ἀναπαύεται ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἐραστῶν της.

Αἶτος

Ἀφίνομεν τὴν ἐξέτασιν τοῦ πτηνοῦ εἰς τοὺς φυσιολόγους· δὲν θέλομεν εἰπεῖ εἰς τοὺς ἀναγνώστας πόσα εἶδη αἰτῶν ποῖα καὶ πῶς ὀνομάζονται· δύναται νὰ εὕρῃσιν εὐκολώτερον ὅλα ταῦτα ἐν τινι φυσιολογίᾳ.

Τὸ καθ' ἡμᾶς θὰ ἐξετάσωμεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τοῦ δικεφάλου καὶ μονοκέφαλου ἐπὶ τῶν σημαίων τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν οἰκονόμων. Ἀπὸ τῆς Ἑλλ. μυθολογίας φέρεται ὁ αἰτὸς ὡς σύμβολον τῆς ἰσχύος καὶ παρακλῆται τῷ Διί. Ἐπὶ τῶν σημαίων τῶν Περσῶν λέγεται ὅτι ἐξωγραφῆθη τὸ πρῶτον ἐπὶ Κύρου καὶ κατόπιν ἀναγνωρίζεται ὡς τὸ ἐπίσημον σύμβολον τῆς Ῥωμαϊκῆς Δημοκρατίας ἐπιζῆσαν εἰς τὴν πτώσιν της καὶ διακοσμήσαν κατόπιν τὰς ἐπιστρατείας καὶ τοὺς θριάμβους τῆς αὐτοκρατορίας.

Τῆς ἀνατολικῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἡ μάλλον τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ὁ δικεφάλος αὐτοῦ ἐσήμαινεν ὅτι οὗτοι δὲν παρητοῦντο τῶν ἐπὶ τῆς Δύσεως δικαιωμάτων ἐν ᾧ ἐπηρεχοῦντο τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ· ἐκ τούτων ἔλαβον αὐτὸν οἱ Αὐστριακοὶ καὶ οἱ Ῥώσσοι ἐπὶ Ἰβάν Βασιλείου.

Ἡ Γαλλικὴ αὐτοκρατορία καὶ τῷ 1804 καὶ τῷ 1852 παρεδέχθη ἐπίσης τὸ σύμβολον τοῦτο ἐπὶ τῶν σημαίων της. Πλὴν οὐ μόνον αἱ αὐτοκρατορίαι ἀλλὰ καὶ ἡ Ἀμερικανικὴ δημοκρατία ἐν τῇ ὑπὲρ της ἀνε-

ξαρτησίας της ἐπαναστάσει ἐδέχθη ὡς σύμβολον αὐτὸν ἐπὶ κυανοῦ πεδίου πεποικιλμένον ὑπὸ ἀστέρων.

Ο ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ

Ὁ τερεβίνθος, δένδρον λίαν γνωστὸν τοῖς ἀρχαίοις πολλάκις παρὰ τοῦ Θεοφράστου καὶ Πλινίου ἀναφερόμενον, εἶναι εἶδος πιστακίου, συγγενεῦον λίαν πρὸς τὴν ἡμετέραν καρυάν. Ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου αὐξάνει εἰς ὕψος 21) ἕως 25 ποδῶν, εἰτα δὲ διαιρεῖται εἰς κλάδους φέροντας πυκνὸν τὸν καρπὸν. Φέρει ἄνθη ἐρυθρῶπα, καὶ ὁ καρπὸς εἶναι ἰσχυρὸς ὡς μικρὰ ξηρὰ κέρατος. Ὁ τερεβίνθος φύεται εἰς πάσας τὰς χώρας τὰς παρὰ τῇ Μεσογείῳ θαλάσῃ, καὶ ἰδίᾳ ἀφθονεῖ ἐν Κύπρῳ καὶ Χίῳ καὶ καθ' ὅλον τὸ Ἀρχιπέλαγος. Φύεται εἰς ξηρὰν γῆν καὶ πετρώδες ἔδαφος πρὸς τὴν ἀκτὴν, καὶ ἐν μέσῳ τῶν βράχων ἀποφέρει δὲ διαπεραστὴν ρητινὴν ὁσμήν, ἰδίᾳ περὶ τὴν ἐσπέραν.

Ὁ τερεβίνθος διαδίδεται εἴτε διὰ σπόρων εἴτε διὰ τεμαχιῶν ἐκ τοῦ δένδρου. Ἐκ τοῦ τερεβίνθου παράγεται τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐμπορίου τὸ γνωστὸν ἐν Χίῳ καὶ Κύπρῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα τερεβινθίνη. Τοῦτο εἶναι κόμμι ἐκχυόμενον αὐτομάτως κατὰ τὸ θέρος ἀπὸ τῶν ὀστέων τοῦ φλοιοῦ ἀλλ' ὅπως ἀποκτήσῃ τις τοῦτο εἰς μεῖζονα ποσότητα, ποιεῖ ἐγκοπὰς κατὰ τὴν ἀνοξίαν ἐν τῷ κορμῷ καὶ τοῖς κυριωτέροις κλάδοις τοῦ δένδρου. Ἡ ρητίνη αὕτη ἥτις κατ' ἀρχὰς εἶναι ῥευστή, καὶ πασινωχέου, πυκνοῦται ἐρχομένη εἰς ἐπαφὴν μετὰ τοῦ ἀέρος· ἀποστάζει κατὰ τὴν νύκτα ἐπὶ λίθων λίθων τοθεμένων εἰς τοὺς πόδας τοῦ δένδρου πρὸς τὸν σκοτὸν τοῦτον. Ἐνταῦθα πυκνοῦται τόσον ὑπὸ τῆς ψυχρότητος τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς νυκτός ὥστε ἀποξέεται διὰ μαχαίρου, τοῦτο δὲ γίνεται ἐκάστοτε πρὸς τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Ὅπως καθυρσθῇ ἀπὸ πάσης ἐξωτερικῆς αὐσίας, πάλιν ἀναλύεται εἰς τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου καὶ διυλίζεται διὰ κοσκίνου, μεθ' ὃ εἶναι καταλλήλου πρὸς χρῆσιν. Τὸ παραγόμενον ποσὸν εἶναι λίαν ἀσήμενον μέγα δένδρον ἡλικίας 60 ἐτῶν δύναται νὰ δώσῃ περὶ τὰς τρεῖς δεκάδας κατ' ἔτος. Τὸ εἶδος ἐπομένως τοῦτο εἶναι σπάνιον καὶ δαπανηρὸν.

Ἡ ἀρίστη τερεβινθίνη τῆς Χίου, ἡ κοινὴς μαστίχα καλούμενη, χρησιμεύει τοῖς κατοικοῖς τῆς Ἀνατολῆς ὡς φάρμακον θεώρουσι ταύτην ὡς γλυκαίνουσαν τὴν ἀναπνοήν, λευκαίνουσαν καὶ στερεοῦσαν τοὺς ὀδόντας καὶ βελιούσαν τὴν ὄρεξιν. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἱπποκράτους ἐγένετο χρῆσις αὐτῆς ὡς φαρμάκου καὶ συνιστάτο διὰ τὴν τονικὴν καὶ ἄλλας αὐτῆς ιδιότητας. Ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς ἀνεγνωρισμένας αὐτῆς εὐεργετικὰς ιδιότητας, ὀλίγον γίνεται χρῆσις ταύτης ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ. Τοῦτο ἀναμφιβόλως προέρχεται ἐκ τῆς σπάνειος καὶ τοῦ πολυδαπάνου, καὶ ἐκ τῆς δυσκολίας τῆς ἀποκτῆσεως αὐτῆς. Τὸ ξύλον τῆς τερεβινθίνης εἶναι λίαν τραχὺ